

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Y. S.**, bytem v ČR P., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2017, čj. MV-153058-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 12. 10. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2017, čj. MV-

153058-4/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*Ministerstvo*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 14. 8. 2015, čj. OAM-3504-26/DP-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým nebylo vyhověno žalobcově žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo uděleno, a to podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky.

III] Žaloba

Žalobce předně namítal, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, když jeho rozhodnutí odporovalo požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, bylo v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu.

Žalobce dále vznesl námitku směřující proti nesprávnému a nedostatečnému přezkumu odvolací námitky nedostatečně zjištěného, resp. nesprávně aplikovaného skutkového stavu věci na daný případ a porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Především bylo namítáno, že vůbec nebyla prokázána závažná překážka pobytu žalobce na území. Nebylo prokázáno, že by žalobce neplnil účel předchozího pobytu. Jak ostatně uvedl již v odvolání, žalobce se domníval, že splnil všechny podmínky pro vydání nového povolení. Správní orgán měl rozhodovat podle objektivně existujícího skutkového stavu v době, kdy byla podána nová žádost o dlouhodobý pobyt. Žalovaná však k těmto námitkám nepřihlédla. Žalobce byl toho názoru, že se správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení podané žádosti a jejich rozhodnutí nebylo dostatečně individualizované a nereflektovalo žalobcovu osobní situaci. V postupu správních orgánů přitom žalobce spatřoval přepjatý formalismus. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze totiž opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy či správnímu orgány má za následek porušení základních práv nebo svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem

jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (např. nálezn. sp.zn. III. ÚS 150/99, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 17, nálezn. č. 9). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci. Zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pouze z důvodu zastavení řízení ve věci trvalého pobytu je přepjatým formalismem. Nelze dle žalobce bez dalšího upřednostnit takto zásadu koncentrace řízení před ostatními zásadami správního práva, jako např. zásada materiální pravdy či zásada vstřícnosti a dobré správy.

Žalobce v neposlední řadě namítal, jak již uvedl v odvolání, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo účelové, formální, formalistické, libovolné, svévolné, nedůvodné a neodůvodnitelné. Ani s touto odvolací námitkou se přitom žalovaná dle žalobceva názoru vůbec relevantně nevypořádala, a dle žalobce tak zatížila i odvolací rozhodnutí vadou protiprávnosti a nesprávnosti.

V samotném závěru žalobních tvrzení žalobce namítal, že napadené rozhodnutí a prvoinstanční správní rozhodnutí byla zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do žalobceva soukromého a rodinného života. Žalobce konstatoval, že dle jeho názoru bylo rozhodnutí ve věci nezákonným i ve vztahu k otázce přiměřenosti vydaného rozhodnutí, pokud jde o důsledky daného rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům. Hlavní intence zásahu do soukromého a rodinného života jsou nastaveny v § 174a zákona o pobytu cizinců, kde je zakotveno, že „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště“. Ačkoliv správní orgán zmiňoval tuto povinnost i ve svém rozhodnutí, lze z jeho kusého a čistě formalistického odůvodnění jen těžko dojít k závěru, že se správní orgán tímto posouzením skutečně zabýval. Přitom i správní řád se vyjadřuje v tom smyslu, že při rozhodování je třeba hájit oprávněné zájmy dotčených osob a dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). S ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí byl žalobce přesvědčen, že správní orgán vůbec nevzal v úvahu žalobcovy vazby na území a nezabýval se dostatečně kritérii uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jednoduše tyto posoudil naprosto v rozporu se zákonem. Posouzení přiměřenosti a jeho přezkum odvolacím orgánem byl zcela nedostatečný a dle žalobce též nepřezkoumatelný. Správní orgány vůbec nebraly v úvahu kritéria ve prospěch nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí do života žalobce. Pokud správní orgány v daném případě vyloučily nepřiměřený zásah do žalobceva soukromého a rodinného života, nelze než označit taková rozhodnutí za nepřezkoumatelná, a to pro nedostatek důvodů, čímž se napadené rozhodnutí dostalo do rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 24. 11. 2017 konstatovala, že námitky uváděné v žalobě byly téměř shodné s námitkami odvolacími. Žalovaná proto většinou odkazovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byla valná část námitek řádně vypořádána. Stran ostatních žalobních tvrzení žalovaná uvedla, že námitka nedostatečného odůvodnění rozhodnutí není důvodná. Rozhodnutí obsahuje výrok, který splňoval požadavky uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu, a odůvodnění, z něhož bylo zřejmé, jaké důvody vedly k potvrzení rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti, z jakých podkladů žalovaná vycházela a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídila, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu.

Stran námitky nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, žalovaná konstatovala, že v případě aplikace § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nebyl prvoinstanční správní orgán povinen takový dopad zkoumat.

[IV] Jednání před krajským soudem

Žalobcův zástupce při jednáním před soudem dne 17. 10. 2018 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná.**

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 3. 2. 2015 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky dle § 45 zákona o pobytu cizinců. Do žádosti doložil kromě zákonem stanovených náležitostí také výpis z živnostenského rejstříku čj. MMP/2559365/14 vystavený Magistrátem města Plzně, na základě kterého mu vzniklo živnostenské oprávnění dne 21. 7. 2014 (se sídlem podnikání T., P.), a rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 15. 2. 2014, čj. 27103465/13, o prodloužení povolení k zaměstnání jako dělník v oblasti výstavby budov pro obchodní společnost Bentera s.r.o. s platností ode dne 1. 3. 2014 do 28. 2. 2015, na základě kterého mu byl prodloužen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání na dobu od 1. 3. 2014 do 28. 2. 2015. Dne 27. 3. 2014 byl prvoinstanční správní orgán informován zaměstnavatelem Bentera s.r.o. o předčasném ukončení žalobcova pracovního poměru ke dni 17. 3. 2014 z důvodu nenastoupení do zaměstnání.

Dne 26. 5. 2014 bylo v materiálech cizinecké evidence uloženo nové povolení k zaměstnání účastníka řízení vystavené Úřadem práce České republiky - krajské pobočky v Plzni, dle něž měl účastník řízení pracovat jako obsluha pil a jiných zařízení na prvotní zpracování dřeva pro obchodní společnost ATLANTA WORLD, družstvo, s platností ode dne 1. 6. 2014 do 31. 5. 2015.

Pobytovou kontrolou provedenou dne 21. 4. 2015 na adrese K., za účelem zjištění, zda účastník řízení na této adrese skutečně vykonával práci dle výše zmíněného povolení k zaměstnání, bylo zjištěno, že žalobce ve firmě nepracuje a nikdy nepracoval.

Dne 23. 6. 2015 byl s žalobcem proveden výslech podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem zjištění skutečného stavu věci. Z protokolu o výslechu vyplynulo, že žalobce podniká na základě platného živnostenského oprávnění od července nebo srpna roku 2014 a od té doby již nepracoval pro žádného zaměstnavatele. Ve společnosti ATLANTA WORLD, družstvo, pracoval 2 - 3 měsíce. Na pracovní pozici obsluha pil a jiných zařízení na prvotní zpracování dřeva žalobce nikdy nepůsobil.

Ministerstvo následně dospělo k závěru, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Ta spočívala v tom, že účastník řízení z celkových 338 dní (v době od povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, tj. od 1. 3. 2014, do dne podání žádosti o změnu účelu pobytu, tj. do 2. 2. 2015) neplnil účel pobytu nebo pracoval v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání celkem 338 dní. Tato doba se měla skládat z období od 1. 3. 2014 do 31. 5. 2014 (92 dní), kdy účastník řízení nenastoupil do zaměstnání (a nepracoval) pro společnost Bentera s.r.o., dále z období od 1. 6. 2014 do 20. 7. 2014 (50 dní), kdy nepracoval v daném místě výkonu práce a na dané pracovní pozici (pro ATLANTA WORLD, družstvo) na základě rozhodnutí Úřadu práce ČR, a z období od 21. 7. 2014 do 2. 2. 2015 (196 dní), kdy žalobce neplnil účel pobytu, protože podnikal na základě živnostenského oprávnění a pro žádného zaměstnavatele již nepracoval.

Prvoinstanční správní orgán rozhodnutím ze dne 14. 8. 2015, čj. OAM-3504-26/DP-2016, žalobcovu žádost zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu mu neudělil. Žalovaná pak žalobcovu odvolání zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Žalovaná ve svém rozhodnutí však vycházela z celkového počtu 246 dní (kdy žalobce neplnil účel pobytu), namísto 338 dní, které uváděl ve svém rozhodnutí prvoinstanční správní orgán. Žalovaná to odůvodnila tím, že Ministerstvo nesprávně vyhodnotilo období 92 dní (od 1. 3. 2014 do 31. 5. 2014), kdy dle jeho názoru žalobce neplnil účel pobytu (zaměstnání), neboť nenastoupil do zaměstnání a nepracoval pro společnost Bentera s.r.o. tak, jak mu ukládalo povolení k zaměstnání a dále povolení k pobytu, avšak ze sdělení Úřadu práce ČR ze dne 18. 5. 2015, čj. OAM-3504-20/DP-2015, vyplývalo, že stran žalobce nebylo evidováno předčasné ukončení pracovního poměru.

Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 56 vztahující se na dlouhodobé vízum.*

Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí: *Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33*

odst. 3, *ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

Žalobce předně namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a s tím související nedostatečné prokázání závažné překážky jeho pobytu na území ČR.

Stran toho soud primárně upřesňuje, že v přezkoumávané věci byly zjišťovány skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobcově žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ. Správní orgán v průběhu řízení získal řadu listin a předvolal žalobce k výslechu. Žalobci tak bylo umožněno vyjádřit se ke všem skutečnostem, které správní orgán považoval za významné pro vydání rozhodnutí ve věci samé. Z podkladů pro vydání rozhodnutí došel správní orgán k závěrům, které detailně odůvodnil v rozhodnutí - žalobce v inkriminované době, kdy mu byl povolen pobyt za účelem zaměstnání, tento účel neplnil, především proto, že nevykonával závislou práci dle podmínek pro udělení této formy pobytu a následně začal podnikat (OSVČ), což bylo rovněž v rozporu s povolenou formou pobytu, na základě které na území ČR pobýval. Soud k uvedenému odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011–69 (k dispozici na www.nssoud.cz), ze kterého vyplývá, že za „závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců lze považovat právě ono neplnění účelu předchozího povolení k pobytu, jakož tomu je v případě žalobce. Kasační soud totiž konstatoval (zvýraznění provedl krajský soud): *„Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že takřka po celou dobu, na kterou mu byl pobyt na území České republiky povolen, toliko pouze vyvíjel úsilí k faktickému plnění účelu pobytu, je nutno se ztotožnit se závěry žalovaného a městského soudu, dle nichž nenaplnil účel předchozího pobytu, což ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele na území České republiky.“*

Veškerá výše uvedená skutková zjištění vyplývají jednak z žalobcova výslechu a dále z výpisů z veřejných evidencí (výpis z živnostenského rejstříku, výpis z evidence úřadu práce aj.). Soud proto shledal zjištěný skutkový stav za dostatečný a námitku za nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že splnil veškeré povinnosti zákonem mu uložené pro získání požadovaného bytového oprávnění a pochybení správního orgánu shledával v tom, že správní orgán nerozhodoval podle objektivně existujícího skutkového stavu v době, kdy byla podána nová žádost o dlouhodobý pobyt. V souvislosti s tím žalobce poukázal na přepjatý formalismus žalované.

Soud k tomu konstatuje, že ačkoliv žalobce k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání skutečně předložil veškeré podklady a zdánlivě splnil požadované podmínky pro jeho udělení, nelze odhlédnout od jeho činnosti v době, která podané žádosti předcházela. Soud v té souvislosti rovněž odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, z něhož se podává následující: *„Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.“*

Uvedený závěr reflektuje postoj správních soudů k dané problematice. Výklad pojmu „závažná překážka“ je klíčovým aspektem celé věci a ve světle závěrů vyjelených v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, a především pak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, je zřejmé, že neplnil-li žalobce účel předchozího povoleného pobytu, jedná se o závažnou překážku pobytu. V žalobcově případě byla překážka předchozího pobytu zjištěna na základě podané žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (ze dne 3. 2. 2015) za účelem podnikání, kdy spolu s žádostí byl doložen výpis z živnostenského rejstříku vystavený Magistrátem města Plzně, dle kterého vzniklo žalobci živnostenské oprávnění ke dni 21. 7. 2014, ačkoliv žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (od 1. 3. 2014 do 28. 2. 2015). Žalovaná tak správně vyhodnotila žalobcovu pobytovou historii, jestliže ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobce v období od 21. 7. 2014 do 2. 2. 2015 (196 dní) neplnil účel pobytu (= zaměstnání). Žalovaná dále zjistila neplnění účelu pobytu rovněž v období od 1. 6. 2014 do 20. 7. 2014 (50 dní), kdy žalobce nepracoval v daném místě výkonu práce a na dané pracovní pozici na základě rozhodnutí Úřadu práce ČR (pro ATLANTA WORLD, družstvo). Žalovaná tak prokázala závažnou překážku pobytu na území (na žalobcově straně), která spočívala v neplnění účelu pobytu mu uděleného, a to v celkové délce 246 dní. K tomu soud připomíná rovněž další závěry vyjelené ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle něhož (zvýraznění provedl krajský soud) „(...) aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň **převážně vykonávána**, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“ V citovaném rozsudku kasační soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011 – 81, v němž dovodil, že „(...) zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a **tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány**.“

Krajský soud neshledal žádný důvod k tomu, aby se v nyní projednávané věci jakkoliv odchýlil od uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu. Žalovaná, která přihlédla k žalobcově pobytové historii, tedy předcházejícího povoleného pobytu, postupovala zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Co se namítaného přepjatého formalismu týče, neshledal soud ani tuto část námítky důvodnou, jelikož žalovaná postupovala, jak již bylo řečeno, v souladu se zákonem a rovněž správní a soudní rozhodovací praxí a své závěry a postup ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců odůvodnila.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgány obou stupňů nevzaly dostatečně v potaz přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, čímž měly rozhodnutí zatížit vadou.

Soud připomíná, že v projednávané věci se jednalo o vydání nového povolení, přičemž správní orgán shledal existenci jiné závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života (na rozdíl od § 56 odst. 2 téhož zákona). Soud proto primárně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, v němž bylo vyjeleno mj. toto: „Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-

30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v §174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti.“

Byť se citované závěry Nejvyššího správního soudu týkaly § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze je vztáhnout i na věc posuzovanou krajským soudem, neboť rovněž v případě § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena povinnost (správním orgánům) posuzovat přiměřenost dopadů do cizincova rodinného a soukromého života.

Jistě, i přes kategorický závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47, by se i v tomto případě dalo uvažovat o možném nepřiměřeném zásahu takového rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, a tedy rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Muselo by se však jednat o svým způsobem výjimečnou situaci. Nic takového však v žalobcově věci nenastalo.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života nenamítal, takovou námitku uplatnil teprve až v žalobě. A i v té se omezil pouze na obecné tvrzení, že „napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života“, když „správní orgán se přiměřeností vůbec nezabýval, nepřihlédl žádnému z kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců.“ Nikterak nekonkretizoval ani nevysvětlil, jakou podobu by měl takový zásah v jeho případě mít. Za okolností, kdy nepřiměřenost zásahu nebyla žalobcem relevantně ani tvrzena, natož prokazována, a z ničeho nebyly patrný výjimečné okolnosti, za nichž by i při rozhodování podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo možné uvažovat o přihlédnutí k možnosti negativního dopadu rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života, nelze klást správním orgánům k tíži, že se touto otázkou nezabývaly. Podle krajského soudu správní orgány v tomto ohledu nikterak nepochybily. Již jen jako *obiter dictum* pak krajský soud stran této námitky připomíná žalobcovu odpověď na otázku, zda má na území ČR nějaké rodinné příslušníky, která mu byla položena při výslechu dne 23. 6. 2015. Na tu žalobce reagoval jedním slovem: „Ne.“ Na otázku, zda má někoho na území Ukrajiny, reagoval následovně: „Manželku, dvě děti, ségru, mámu.“

Žalobce rovněž namítal porušení § 2, § 3 a § 4 správního řádu ze strany správních orgánů. Jelikož žalobce koncipoval tuto námitku jen obecně, bez konkrétní specifikace porušení výše uvedených ustanovení správního řádu, může soud na takovou námitku reagovat rovněž pouze obecně. Soud přezkoumal napadené i prvoinstanční rozhodnutí v mezích uplatněných konkrétních námitek a neshledal žádné nedostatky nebo pochybení (viz výše). Soud proto shledal i tuto námitku nedůvodnou.

[VI] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný z uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VII] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 17. října 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu